

наистинѣ презъ умътъ чи въ тѣзи работѣ са
мѣси дїаволътъ, но тя не бѣрзаше много да ся
скара и да ся смрази съ него посредствомъ за-
клиナンіята на священникътъ върхъ кѫщътъ ѝ;
тя мысляше чи на това времято ще бѫде, кога-
то ще доде Сатаната да ѝ поиска душътъ ѝ срѣ-
щу благодѣяніята ѝ.

Марійка разумѣваше по добрѣ истинѣтъ, но тя
не смѣяше да каже нищо Герману отъ страхъ
да не бы да възбуди пакъ въ него идеїтъ за
женидбѫ, и тя ся приструваше предъ него чи
не ся сѣща за нищо.

XVI.

БАБА МОРИСЪ.

Единъ день, като баба Морисъ ся намѣрваше
сама съ Германа въ градинѣтъ, каза му съ е-
динъ тонъ пріятелскій: «Добрый ми зетьо, менѣ
ми ся чини чи вуй не сте добрѣ. Вуй не ядете
вече както другъ пѫть, вуй не ся смѣете, и отъ
день на день ставате повече мълчеливъ. Да не
бы нѣкой у дома ни, или и сами ный, безъ да
ся сѣтимъ и безъ да щемъ това, смы вы огор-
чили нѣкакси!»

— Не, майко, отговори Германъ, вуй сте бы-
ли всякога така добра къмъ мене както и май-